

лице-то си пакъ и Св. Атанасій, кой-то горящо продължаваше да брани и чисти черковѣ-тѣ отъ проклятѣ-тѣ ересь. Нѣ въ царуваніе-то на Арианина Констанція дваждѣ пакъ былъ изгонванъ изъ помежду обѣтія-та на свое-то паство. Послѣ, кога-то ся въцарилъ Юлианъ, кой-то позволилъ на сичкы заточены да ся върнѣтъ, си дошълъ и той. Богоотстъпникъ-тъ Юлианъ повикалъ заточены-ты православны и еретици, зашто-то ся надѣялъ, че черкова-та сама по себе си ще да падне отъ взаимны-ты имъ раздоры и несъгласія, не можялъ обаче да си направи смѣткы-ты добръ, зашто-то Св. Атанасій, като ся завърнѣлъ, сполучилъ за малко врѣмя да смири и своѣ-тѣ, и другы-ты потрѣсени отъ Арианство-то черковы. Тогава Юлианъ ся ядосалъ, и го накаралъ да си търси спасеніе-то пакъ съ бѣганіе. Послѣ съ въцаряваніе-то на Ювиана, ся върнѣлъ пакъ, нѣ не останѣлъ за много врѣмя на мира, зашто-то Ювиановый прѣемникъ Валентъ бѣше распаленъ Арианинъ, и той ся прѣнѣдилъ още еднѣждѣ да побѣгне изъ Александріѣ, дѣто по присто-яваніе-то на тамошны-ты жители ся повикалъ на скоро пакъ, и си прикаралъ вече послѣдни-ты дни въ спокойствіе. Св. Атанасій 46 години былъ Епископъ, нѣ 20-тѣ отъ тѣхъ прѣкаралъ все въ заточеніе. Той умрѣлъ въ 373 годинѣ.

§. 46. Гоненіе отъ Валента, и подвигы-ти на Св. Василия Великій.

Кога-то ся приближилъ вече край-тъ на Св. Атанасовыя животь, Господъ въздигнѣлъ на помощ на расклатванѣ-тѣ черковѣ, другы новы на негово мѣсто подвижници, — Василия Великаго и Григорія Богослова *).

*) Тѣ и двама-та били родомъ отъ Кападокіѣ, и сынове на богаты и благородны родители. Най-напрѣдъ ся учили въ отечество-то си, и послѣ си довършили изучаваніе-то въ Атинѣ, коя-то была срѣдоточіе тогава на наукѣ-тѣ. Тамъ тѣ ся запознали единъ съ другъ, и еднаква-та имъ цѣль, намѣренія, надѣяны, скоро ги свързали съ свръзкы-ты на нераскъсванѣ-тѣ любовь. „Ные“, говорилъ испослѣ Григорій, като си напомнимъ за живота съ Василия въ Атинѣ, „познавахмы само два пѣти: единъ-тъ — първый и най-прѣвосходный ны водѣше камъ-то священны-ты наши храмове и тамошны учители; а другый, вторый и не като първый, ны водѣше камъ-то наставници-ты на въкашны-ты науки. Другы-ти пѣтица пѣкъ, кои-то водѣхъ камъ-то праздници-ты, зрѣлица-та, въ народны-ты събраія и пириества-та, ные прѣдоставяхмы на оныя, кои-то ги желалыхъ. Сякой единъ отъ наши-ты слученици си имаше прозваніе-то отъ бащѣ си, или отъ званіе-то и заніе-то си; ные само имахмы едно велико дѣло и заніе — да бѣдемъ и да ся наричамы Христиани. Атина, ако и да бѣше за другы-ты душепагубна: зашто-то въ неѣ идоли-ти сѣ много отъ колко-то въ цѣлѣ Грѣцѣ; нѣ ные напротивъ колко-то живѣяхмы тамъ, по си утвърждавахмы въ вѣрѣ-тѣ, зашто-то можяхмы по-добрь да познаемъ лъжовность-тѣ и измамѣ-тѣ на идоли-ты, и тамъ ные ся нау-